

LBRIS

We know
books

Scufița Roșie

Ilustrații de Maria Rita Gentili

A fost odată, într-un sat de lângă o pădure, o fetiță careia i se spunea **Scufița Roșie** fiindcă purta mereu o pelerină cu glugă roșie, primită în dar de la bunica ei, care o iubea foarte mult. Într-o zi, mama ei a copt câteva

chifle gustoase și i-a spus fetiței:

„Te rog, du-te cu aceste chifle calde până la bunica, fiindcă nu se simte prea bine. Dar, fii atentă:

Nu te abați din drum. Ții doar poteca dreaptă care te duce la casa bunicii. Te rog, ai grijă”.

„Promit că așa voi face!” răspunse fetița.

Fetița luă coșul cu chiflele calde și gustoase, o sărută pe obraz pe mama ei și, fluturându-și pelerina roșie cu care își acoperi umerii, ieși pe ușă. Până la casa bunicii era însă un **DRUM DESTUL DE LUNG**, așa că Scufița Roșie începu să se uite în dreapta și în stânga pe drum, încântată de peisajul pădurii. „Ce floricele frumoase! Și veverițele ce drăguțe sunt!

Cred că nu voi întârzia prea mult dacă stau puțin să le privesc!” se gândi fetița.

Dar în pădure locuiau nu numai animale mici și drăguțe, ci și un **lup**. El o văzu pe fetiță și se ascunse după un tufiș. Scufița Roșie nu l-a văzut, dar lupul a văzut-o și a început să o urmărească. Era un lup mare, **rău**, cenușiu, cu doi ochi uriași galbeni, un nas umed și 42 de dinți **FOARTE ASCUȚIȚI** în **gura** lui atât de mare încât ar fi putut să înfulece chiar și un cal.

Acest lup nu mâncase nimic de câteva zile și când a văzut-o pe Scufița Roșie, cu obrăjorii ei roz, plinuță la corp, **stomacul** lui se zvârcoli furios.

„Bună, dragă! Unde te duci așa, singurică?”
întrebă lupul, apropiindu-se de Scufița Roșie.

„Mă duc la bunica mea, care mă așteaptă.

Merg pe poteca ce duce chiar la casa ei
și am grijă să nu întârzii”,

răspunse repede fetița. „Ce fetiță bună! Și probabil îi duci și ceva de-ale gurii bunicuței tale, nu-i așa?”, zise lupul, adulmecând prin aer mirosul de pâine proaspătă. „Da, îi duc niște chifle pe care mama le-a copt azi. Dar nu pot să mă opresc, așa i-am **PROMIS** mamei.

La revedere”, spuse fetița și plecă mai departe.

„Aha!” se gândi lupul cel **flămând**, „dacă ajung la casa bunicii înaintea fetiței, atunci amândouă, și bunica și nepoata, vor fi prânzul meu cel bogat.”

Astfel că lupul îi mai spuse Scufiței Roșii: „Un moment. Ești sigură că acesta este **DRUMUL CEL MAI SCURT** pentru a ajunge la bunica ta?”

„Bunica locuiește într-o căsuță sub cei trei stejari de la marginea pădurii. E oare un drum mai scurt care mă duce acolo?”, întrebă fetița. „O, sigur că există, draga mea! Ia-o pe această potecă și te asigur că vei ajunge mult mai repede, îți promit”, spuse lupul, arătând spre o potecă **STÂNCOASĂ** și întortocheată. „Dacă o iei pe acolo și astfel economisești timp, de ce nu te oprești să culegi un buchet de flori pentru draga ta bunicuță?”, adăugă lupul.

„Ce idee bună. Mulțumesc foarte mult. Pe curând”,
răspunse politicos fetița. **„PE CURÂND,**
într-adevăr!” își zise lupul frecându-și labele.

În timp ce Scufița Roșie culegea margarete și maci,
lupul țâșni ca o rachetă pe drumul
cel mai scurt ce ducea spre casa bunicii.

Evident, lupul a ajuns PRIMUL.

El bătu cu putere în ușa casei, iar dinăuntru bunica răspunse cu un
glas slab: „Cine-i acolo?” „Sunt eu, nepoata dumitale”, răspunse
lupul, cu cel mai dulce și blând glas din lume.

„Ridică zăvorul, draga mea. Iartă-mă, nu pot să mă ridic”,
răspunse **BUNICUȚA**. Lupul cel lacom nu așteptă nicio secundă.

Trase zăvorul, se repezi în dormitorul bunicii,
o înghiți pe biata bătrână, apoi se îmbracă în
cămașa ei de noapte, își puse pe cap boneta femeii,
trase draperiile și se băgă în pat.

Când micuța Scufiță Roșie ajunse în sfârșit la casa bunicii, găsi ușa
deja deschisă. „Ah, bunicuța mă așteaptă”, gândi fetița.

**„Sunt eu, bunicuțo! Ți-am adus pâine pentru prânz
și un buchet de flori frumoase”,**
spuse fetița în timp ce intră în casă.

Apoi, Scufița Roșie păși în dormitorul bunicii și o văzu pe așa-zisa bunică zăcând în pat și cu cearceaful tras până peste nas. Doar două urechi mari și păroase ieșeau la vedere. „Oh, bunicuțo, ce **URECHI MARI** ai!”, exclamă fetița, uimită. „Sunt așa ca să te **aud mai bine**, draga mea”, răspunse lupul, cu o voce stinsă, de ființă bolnavă. Când biata fată văzu ochii mari ai lupului, spuse, speriată: „Ce **OCHI MARI** ai, bunicuțo!”

„Sunt așa ca să te **văd mai bine**, draga mea”, răspunse

LUPUL, foarte convingător.

„Bunicuțo, și ce **MÂINI MARI** ai!”, observă

Scufița Roșie, de-a dreptul îngrozită.

